

L. 21506

L. C.

12

COLOQUI NOU Y ENTRETENGUT DEL NAS,

Pera riure y pasar lo temps, despues de la panxa plena, y no de palla de fabes, ni safanories : ahon se referix un cas molt graciós que pasá en un Poble, com ho vorá el curiós Lector. Compost per un nebot de un chermá de son pare, cosí de una neboda de sa mare, net de sa aguela; molt conegut en sa casa, y de tots los amics que comunement lo tracten; la millor ma pera alcanzar trenses, caps y feche de bou; y mestre de fer chiuléts dels de capar.

Allá vach, lleu quem achude
y la burra de balám,

perque el empeño en quem trobe
mhe de veure ple de fanc:

B-22406

tambe demane la achuda
del Negrét del hospital,
de la lloncha el engonari,
y de Sen Martí el caball:
també el diable del Socós
tinter y ploma durá,
y farà de secretari
lo burro del hortolá:
atensió que ya comense,
tínguenme atensió, que va.
En una terra del reíne,
que el saberla no es del cas,
en lo creixent de la lluná
naixqué de pares honrats
un chic, mes asó es mentira,
qui naixqué fon un nas;
pues si era nas ó chic,
no es fácil averiguar:
digam que era un chic nasut,
un chic en un nas molt llarc;
yo no se com darmo á entendre,
un simil ho esplicará:
no han vist una carabasa
que está del pesó penchant?
pues el chic era el pesó,
y la carabasa el nas.
La comare que va veure
un nas sense peus ni cap,
enconarlo no sabé,
tampoc el sabé bolcar.
Els pares foren padrins,
portárenlo á batechar,
y al entrar per la parroquia,
el Vicari els preguntá:
que portau, es home ó dona?
y respongueren que un nas.
Se va estar alli en lo llibre
mes de un hora fullechant:
y asi se aflixqué el pobre home,

pues nunca pogué encontrar
modo de batechar nasos
en tot lo ceremonial.
Es feu portar una ullera,
deixes que miren tan llarc,
y un chiquét com una pusa
va veure á un nas agarrat;
el batechá com pogué,
y sel varen emportar.
Aná este chiquét creixent,
y el nas creixia á compás,
perque als tres mesos tenia
un nas mes gran que un chagant:
ventlo que era tan disforme,
cridaren dos Ciruchans
dels que tenien mes fama,
y aixi quel varen mirar,
á ferse creus comensaren,
y digueren asustats:
tal cosa en chamai sha vist!
en cuants autors ham mirat,
no ham enconrat que en un chic
puga cabre un nas tan gran:
asi no hia atre remey,
vostés habrán de avisar
tres ó quatre Serradors,
en la serra y en destrals,
que loy apañen com puguen.
En fi, foren avisats,
vingueren los Serradors,
en lo regle y el compás,
comensaren á fer ralles
pera haberlo de serrar.
Y el pare els digné: señors,
y cuánt els tinc de donar?
Respongueren: caballer,
si no ham de regatechar,
cincuenta lliures, y encara
no guañarem el chornal.

Veent un preu tan ecesiu,
tots quedáren asustats;
y entonces un tio seu
digué: no hia que espantar,
doneuloy al Carnicer,
que ho venga á conte de carn,
y de lo que traurán, poden
á estos homens pagar,
y de la resta que sobre,
encara podrán comprar
vint fanecades de terra.
Asó ho estaba escoltant
sa mare dins del estudi,
y va eixir fora ploran,
dient, que ella no volia
que feren tal crueldad
en son fill, que loy deixaren,
com Deu lo habia criat;
feronho aixi, y éll creixqué
hasta que tingué vint anys.
Tinguenme ara atensió,
perque yo els he de contar
deste nas les esclencies,
que son totes de admirar.
Anaba yo á eixir un dia
per lo portal de Serrans,
cuant advertí de improvís,
que comensá á entrar un nas:
volguí ser curiós, y luego
me sentí en un tros de banc,
pera veure de qui era;
de allí cosa de tres cuarts
em vach posar les ulleres,
y mes allá de Albalát
vach divisar al seu amo:
yo veent tal monstrositat,
me enfadí, y per tindre presa,
rodí pel portal de Cuart.
Asó fon ara sis mesos,

yo no sé en lo que pará,
perque ducte que á estes hores
hacha ya acabat de entrar.
Un dia tingué una riña
en lo poble de Alacuás,
y fuchint dels Aguacils,
es clavá en San Sebastia:
no es pensen que va ser lhome,
que fon la punta del nas,
pues lo demes no pogué;
perque apenes va aplegar
el nas al altar machor,
no pogué pasar abant,
y entonces els Aguasils
el pretengueren nugar.
Ell digué: valgam la Iglesia,
y els Aguasils tots torbats,
á dos Abogats prudents
consultaren este cas:
y varen respondre, que
no li valia el sagrat.
Lo lligaren els ministros,
y éll entonces forsechant,
pegá un estornút, y ixgueren
de dins de un rincó del nas,
com si foren uns malignes,
cuarenta Frares armats,
en bastons, barres y chusos,
en que el varen defensar
de aquella chusma de esbirros,
y éll al veures lliure ya,
els digué: canalla vil,
per lleu que si me enfadau,
en un moc os rebliré
de modo, que en catorce anys
no os podrán taure, si venen
docens homens á chornal.
Este si que es cas chistós:
en lo poble de Patraix

feren balls certa ocasió,
y éll sabent que havia balls,
sen aná allá una vesprada,
tragué una dona á ballar,
y ella no volía exir,
per veurel tan mal carat;
y éll veent tal desatensió,
decontado se enfadá.

Li digué que era una bruta,
tot lo ball se alborotá;
ixqueren fadrins en armes,
y éll veentse tan apretát,
pegá un sorbit en amunt,
y es va envocar dins lo nas

el donsayer, la donsayna,
el tabaler y el tabal,
els fadrins y les fadrines,
y los que havia en lo ball:
chirá el nas així enamunt,
y sens costarli treball,
en la séquia de Moncada
tota la dansa envocá.

En lo demes de esta historia
no poguí pasar abant,
perque so un Poeta pobre,
que me estic morint de fam,
y vach á veure, si puc
trobar algo que emborrar.

FI.

Es trobará en Valensia en la Imprenta
y Llibrería de Laborda, carrer de la
Bolsería, número 24.

Bonaire, 58-ijf

